

Artikels uit De Morgen over recht op leven van baby Charlotte

Etienne Vermeersch: 'Hoe meer Charlotte vooruitgaat, hoe groter haar lijden wordt' door **Thea Swierstra**

publicatiedatum : **24-10-2005**

Binnenland

Toen **baby Charlotte** twee jaar geleden drie maanden te vroeg werd geboren met grote gezondheidsproblemen volgde moraalfilosoof Etienne Vermeersch de redenering van de behandelende artsen. Die waren van mening dat het hoopje mens van amper 458 gram een armzalige levenskwaliteit had en permanente pijn voelde en dat elke behandeling daarom beter stopgezet kon worden.

Afgelopen vrijdag blies **Charlotte** twee kaarsjes uit en kreeg ze van het Hooggerechtshof een groots verjaardagscadeau. Beslist is dat **Charlotte** gereanimeerd mag worden als haar hartslag plots stopt. De reden van die beslissing is dat het meisje indrukwekkende vooruitgang boekt. Toch blijft Vermeersch bij zijn oorspronkelijke standpunt.

Toen de discussie over het in leven houden van **Charlotte** losbarstte, vond u dat de behandelende artsen gelijk hadden. Waarom?

Etienne Vermeersch: "Ik ga ervan uit dat die artsen grondig onderzoek hebben gedaan. Essentieel is of dat kind nog een leven te wachten staat dat zinvol en waardevol is. Van geen van beide, of minstens een van de twee, was bij dit kind geen sprake. Dan kan ik begrip opbrengen voor het feit dat de ouders zich daar niet bij willen neerleggen, maar het advies van de artsen geeft de doorslag."

Inmiddels is **Charlotte** tegen alle verwachtingen in twee jaar geworden. Ze kan horen, zien en probeert te praten. Vanwege die grote vooruitgang mag ze voortaan worden beademd als haar hartslag ineens wegvalt. Heeft dat u van mening doen veranderen?

"Toch niet. Er bestaat een algemene mentaliteit in westerse landen om het leven boven alles te kiezen. Daar ben ik het niet mee eens."

Waarom niet?

"In de eerste plaats moet er sprake zijn van een volwaardig en gelukkig leven. Als dat niet lukt, hoeft je een leven niet ten koste van alles in stand te houden. Het is niet zinvol om een kind als het ware in het leven te duwen."

Een gehandicapt kind heeft toch ook recht op leven?

"Je kunt zeggen dat het kind geen recht heeft op sterven, maar je kunt het niet verplichten om zo te leven. Moet je daar ook zoveel onkosten voor maken om het in leven te houden? Je kunt zoveel andere goede dingen doen met dat geld."

Maar **Charlotte** gaat zeer goed vooruit. Ze lacht, reageert op prikkels...

"Dat het kind vorderingen maakt, kan haar lijden nog verhogen. Hoe meer ze zich bewust is van alles, hoe beter ze zal beseffen dat ze zwaar gehandicapt is."

(TS)

Baby **Charlotte** kan eindelijk aan haar leven beginnen

Veel te vroeg geboren, veel te licht en veel te klein: de Britse **baby Charlotte** was door artsen kort na haar geboorte al opgegeven. De langdurige strijd die haar ouders voerden om haar te laten leven is eind vorige week in hun voordeel beslecht (DM 22/10). Het kindje is inmiddels twee en boekt vooruitgang. Neonatoloog Dominiek Lecoutere van het AZ Sint-Jan in Brugge geeft de ouders gelijk: 'Toen ik **Charlotte** op televisie zag, dacht ik: dit is de moeite waard om voor te vechten.'

Portsmouth / Brugge

Eigen berichtgeving

Thea Swierstra

Ze kwam op 21 oktober 2003 ter wereld als een hoopje mens van amper 13 centimeter en 458 gram: de Britse **baby Charlotte** Wyatt. Drie maanden te vroeg en in een constante overlevingsstrijd. Artsen weten het kind een paar keer te reanimeren, maar oordelen dat **Charlotte** geen toekomst heeft. Ze heeft volgens de doktoren een armzalige levenskwaliteit en voelt permanent pijn. Daarom stellen ze de ouders voor **Charlotte** uit haar lijden te verlossen.

Maar daarin vergissen ze zich. **Charlotte** is een kind van zeer gelovige ouders uit de zuidelijke kuststad Portsmouth. En die verzetten zich met hand en tand tegen het oordeel van de artsen. Het komt zelfs zover dat de medici naar de rechtbank stappen. Ze vragen en verkrijgen het bevel van de rechter dat zij **Charlotte** niet moeten reanimeren als haar ademhaling stilvalt.

Met **Charlotte** lijkt het vervolgens bergaf te gaan. Amper 5 procent kans geven artsen haar in oktober 2004 om de winter te overleven. Bovendien heeft de **baby** bij een infectie hersenbeschadiging opgelopen. Toch blijven Darren en Debbie Wyatt voor hun dochter vechten. Maar de beslissing van de rechter blijft overeind.

Een eerste kentering in de strijd komt er in augustus van dit jaar, wanneer juryleden van het gerechtshof een studie vragen van Charlottes medische conditie. Die spreekt van een verbazingwekkende vooruitgang. Een maand later laten artsen weten dat de peuter wellicht over vier maanden naar huis kan. Het Hooggerichtshof besluit de zaak te herbekijken en oordeelt dat **Charlotte** voortaan recht heeft op beademing als dat nodig is.

Voor **Charlotte** is dat het mooiste verjaardagsgeschenk wat ze zich maar kan wensen. De uitspraak komt er namelijk precies op de dag dat ze twee kaarsjes mag uitblazen. Beide ouders springen een gat in de lucht. "**Charlotte** kan eindelijk de draad van haar leven oppakken. Eindelijk zijn we verlost van die donkere wolk die altijd boven ons hing", zegt vader Darren (33).

Charlotte heeft weliswaar zware schade opgelopen aan hersenen, longen en nieren, maar de behandelende arts ziet haar toekomst inmiddels positief in. Volgens de dokter heeft het meisje inmiddels een aanvaardbare levenskwaliteit en voelt ze plezier. Haar ouders omschrijven haar als een vechter. Volgens hen kan **Charlotte** inmiddels lachen, reikt ze met haar handjes naar hen en probeert ze te praten. "Ze kan zien en horen en ze weet wie Darren en ik zijn", zegt moeder Debbie (24), die momenteel zwanger is van

haar vierde kind.

Neonataloog Dominiek Lecoutere van het AZ Sint-Jan in Brugge staat regelmatig voor dezelfde keuzes als de artsen van **Charlotte**. Hij kan zich vinden in de beslissing van het Hoogerechtshof. Toch als Lecoutere afgaat op de beelden van **Charlotte** die hij op televisie heeft gezien. "Als ze daar werkelijk **Charlotte** toonden, dan heb ik een kind voor ogen dat schraal en mager was en zuurstof nodig had. Maar ook een **baby** met een heel alerte blik, zodanig dat je zegt: 'Dat kind zit met longproblemen, maar het heeft een toekomst.' Je zag dat ze er met haar geest goed bij was."

Want zware longproblemen hoeven volgens Lecoutere niet het einde van een pril kinderleven te betekenen. "Longen kunnen zich herstellen, hoe zwaar ze ook beschadigd zijn. Toch als er geen verdere schade teweeggebracht wordt. Een long heeft een groot recuperatievermogen. Naarmate zo'n long zich herstelt, gaat het stilaan beter."

Lecoutere kan daarbij het verdere levensverloop van jonge longpatiënten schetsen. "Waarschijnlijk zal **Charlotte** overleven. Rond tienjarige leeftijd zal ze nog mager zijn, veronderstel ik. Maar ze zal geen zuurstof nodig hebben. De longfunctie zal wel nog afwijkende waarden vertonen. Maar rond de puberteit zal dat hersteld zijn." Je kunt het volgens Lecoutere vergelijken met de long van een roker. "Die is er even erg aan toe als die van **Charlotte**."

Volgens de behandelende artsen heeft **Charlotte** een hersenbeschadiging opgelopen. Maar dat moet Lecoutere nog zien. "Ik heb **Charlotte** nooit in levende lijve gezien en ook geen echo of hersenscan onder ogen gehad, maar als er problemen zijn met haar neurologisch functioneren, dan zouden we nu al moeten zien dat ze een verlamming heeft aan benen en romp."

Waarschijnlijk zal Charlottes ontwikkeling trager verlopen dan die van andere kinderen van haar leeftijd. Maar dat is normaal, stelt Lecoutere. "Natuurlijk heeft **Charlotte** een achterstand. Ze is een prematuurtje dat ziek is geweest. Maar op den duur zal ze wel leren lopen. Als zij toont dat ze in eigen tempo trage vooruitgang boekt, mag zij een kans hebben. Meer nog: Als zij op tweejarige leeftijd zo'n progressie maakt, wie zijn wij dan om te zeggen dat we haar niet meer moeten reanimeren? Toen ik **Charlotte** op televisie zag, dacht ik: 'Dit is de moeite waard om voor te vechten.'"

Neonataloog Lecoutere: 'Als baby Charlotte toont dat ze in eigen tempo trage vooruitgang boekt, mag zij een kans hebben

Dokters geven toe: het gaat beter met baby Charlotte door Ayfer Erkul

publicatiedatum : **23-08-2005**

Buitenland

Brussel

Eigen berichtgeving

Het gaat opvallend beter met **Charlotte** Wyatt. Dat moesten dokters, die eerder van de rechtbank toestemming hadden gekregen om haar te laten sterven, aan de ouders van de **baby** toegeven. Het kind herkent zijn ouders, het licht en heeft sterke longen. Haar ouders hopen dat dat de rechter in beroep zal overtuigen **Charlotte** te laten leven.

Charlotte Wyatt (22 maanden) is drie maanden te vroeg geboren. Ze woog amper 450 gram en was nog geen 13 centimeter groot. Ze leek nauwelijks levensvatbaar, haar longen, nieren en hart werkten niet naar behoren. Bovendien is ze doof en blind. Onmiddellijk na haar geboorte moest ze met machines in leven worden gehouden. Het lukte haar even zelfstandig te ademen nadat ze was losgekoppeld, maar ze moest wel drie keer gereanimeerd worden.

Volgens de dokters van het St. Mary's Hospital in Portsmouth waren haar hersenen en andere organen zo ernstig beschadigd dat ze niet lang zou leven. Ze meenden dat het menselijker was haar te laten sterven. Charlottes ouders, Darren en Debbie Wyatt, wilden daar niet van weten. De discussie over het leven van **Charlotte** eindigde uiteindelijk voor de rechter. In oktober vorig jaar besliste een rechtbank dat de dokters het recht hadden om de **baby** niet meer te reanimeren als haar ademhaling voor een vierde keer zou stoppen. De rechter volgde de beslissing van de dokters. Zij zeiden dat **Charlotte** voortdurend ondraaglijke pijnen leed en dat ze een nieuwe reanimatie niet zou verdragen.

In april dit jaar werd het gerechtelijk bevel vernieuwd door dezelfde rechter, ondanks de mededeling dat het beter ging met **Charlotte**. Rechter Hedley oordeelde dat de artsen alle behandelingen mochten uitvoeren, behalve intubatie en kunstmatige beademing, als de **baby** nog eens stopt met ademen. Maar de rechter zei wel dat hij openstond voor herziening van zijn beslissing als later uit nieuw bewijsmateriaal zou blijken dat Charlottes toestand werkelijk was verbeterd.

De ouders van **Charlotte** hopen dat de huidige situatie van hun dochter de rechter in beroep zal kunnen overtuigen. De **baby** ligt nog altijd in het ziekenhuis, maar volgens de dokters reageert ze al op luide geluiden en lichte beelden en zou ze zelfs lachen. Ze ligt nog in een zuurstoftent, maar soms mag ze eruit. De Wyatts kunnen haar zelfs een half uurtje mee naar buiten nemen, al moet ze dan nog een zuurstofmasker op. Uit onderzoek bleek dat haar longen veel sterker zijn geworden. Volgens haar ouders zou **baby Charlotte** hen zelfs herkennen.

Ook de dokters zijn van mening dat de **baby** een "opmerkelijke vooruitgang heeft geboekt. Ze is erin geslaagd een infectie van de luchtwegen te vermijden, zodat haar longen konden genezen en sterker worden." Toch is dat volgens het ziekenhuis nog geen reden om van mening te veranderen. Want, zo schreven de artsen aan de Wyatts, "haar onderliggende situatie is nog steeds dezelfde". (AE)

Ouders hopen dat verbeterde situatie rechter zal overtuigen om nauwelijks levensvatbaar geachte boreling te laten leven

(geen titel)

publicatiedatum : 22-10-2005

Buitenland

Rechter: 'Britse **baby Charlotte** mag gereanimeerd worden'

De tweejarige **Charlotte** Wyatt, een kind met zware gezondheidsproblemen, mag gereanimeerd worden als haar hartslag plotseling stopt. Het Hoogerechtshof in Londen nam deze beslissing nadat de Britse ouders het recht op levensondersteunende maatregelen voor hun dochter hadden opgeëist. Het hof herzag zijn besluit van oktober 2004 waarin het had geoordeeld dat de artsen van het meisje geen reanimatiepogingen dienden te ondernemen als **Charlotte** zou stoppen met ademen. De rechters hadden daarmee het verzoek van de dokters van het ziekenhuis in Portsmouth ingewilligd. Het nieuwe besluit viel precies op de tweede verjaardag van het kind, dat te vroeg is geboren. **Charlotte** heeft beschadigde hersenen, longen en nieren. De zaak veroorzaakte veel controverse bij het Britse publiek.

'Dit is een zaak van artsen en ethici, niet van rechters'

In Groot-Brittannië stapt weer een ziekenhuis naar het hooggerechtshof met de vraag om de behandeling stop te zetten van een te vroeg geboren kindje met een zware afwijking. Conflictsituaties tussen arts en ouders komen ook bij ons voor, maar een rechter kwam er niet aan te pas. Nog niet.

Brussel

Eigen berichtgeving

Sybille Decoo

Minder dan een week geleden stelde het Britse hooggerechtshof de artsen al in het gelijk in het geval van **baby Charlotte** Wyatt. Het kindje was drie maanden te vroeg geboren, was zwaar fysiek en mentaal gehandicapt, was nog in geen elf maanden uit het ziekenhuis geweest en zou volgens de artsen nog hoogstens een jaar leven. De ouders wilden dat ze het koste wat het kost in leven werd gehouden.

Het nieuwe 'recht-om-te-sterven-geval', zoals de Britse pers die rechtszaken noemt, gaat over de kleine Luke Winston-Jones. Hij is negen maanden oud en met het Edwards-syndroom geboren, een zware chromosoomziekte die op zich niet pijnlijk is, maar wel pijnlijke gevolgen kan hebben. Volgens de artsen zal het kindje maar enkele maanden leven, maar ook hier wil de moeder van geen stopzetting van de behandeling weten. De kleine Luke komt al van een ander ziekenhuis, waar men verdere therapie zinloos vond.

In België zijn er nog geen dergelijke gevallen voor de rechter gebracht, ook niet na het overlijden van het kind, maar dat wil niet zeggen dat zich hier nooit conflictsituaties tussen ouders en artsen voordoen. "We maken dat inderdaad mee. Ik herinner mij één geval en ik werk hier twintig jaar", zegt professor Bart Overmeire, adjunct-diensthof van de afdeling neonatologie van het UZ Antwerpen.

"Omdat de visies bleven uiteenlopen, is er toen een ander ziekenhuis gezocht. Toch blijkt doorgaans dat ook het nieuwe team tot dezelfde inzichten komt, zoals nu ook in het tweede Britse geval." Volgens Van Overmeire zijn dat zeer uitzonderlijke gevallen. "Minder dan 5 procent van de kinderen die geboren worden, komen op neonatale intensieve zorgen terecht. Vijf procent daarvan overlijdt en bij de meeste **baby's** is de dood zo onafwendbaar dat er geen discussie is. Doorgaans is de ziekte sterker dan de rol die de geneeskunde kan spelen." Volgens de kinderarts loopt een en ander in België "zeer vlot, omdat er een cultuur van grote openheid is naar de ouders. Je neemt ook als team een beslissing, wat een rol speelt in de houding van de ouders. Als zij er mordicus een andere visie op nahouden, speelt er vaak iets anders: dan is er sprake van een misverstand of een gevoel van wantrouwen. Als het tot een polarisatie komt, dreigt het niet meer over de essentie te gaan, namelijk de kwaliteit van het leven van het kind, maar over gelijk krijgen."

Het is niet ondenkbaar dat ook hier ouders geïnspireerd worden door het verzet van die Britse ouders en het handelen van de artsen meer in vraag stellen, al dan niet met processen achteraf. "Misschien, maar ik verwacht dat niet. Ik ken verschillende neonatale centra in Groot-Brittannië en heb toch de indruk dat er in België op een opener manier met de ouders wordt omgegaan, al wil ik ze niet allemaal over dezelfde kam scheren."

"Als kinderarts moet je het beste voorhebben met het kind, wat de omgeving er ook van denkt. Het kind is tenslotte je eerste patiënt. Een arts moet het recht hebben het kind te beschermen tegen een

spijtige houding van ouders, als het voor hen zo emotioneel wordt dat ze niet meer helder denken. Maar dan zal ik liever andere collega's raapleggen of doorverwijzen naar een ander ziekenhuis dan een beslissing te nemen tegen hun wil", zegt de kinderarts.

Ook als er geen nieuw team zou worden gevonden, vindt hij dat er geen rechter aan te pas mag komen. "We zijn niet goed bezig als er een rechter over zulke zaken moet beslissen. Dat moet aan artsen en ethici worden overgelaten. Het is veel beter in conflictsituaties het ethisch comité van het ziekenhuis in te schakelen dan meteen de rechtbank", besluit hij.

Bart Overmeire: 'Wij hebben ??n kindje doorverwezen omdat ouders niet akkoord gingen met stopzetting behandeling'

EEN GOEDE DOOD door The Independent

publicatiedatum : **09-10-2004**

Ego

Waarom het niet verkeerd is zwaar gehandicapte **baby's** te doden

'Het leven is het soms niet waard geleefd te worden'

Peter Singer wordt erkend als de meest invloedrijke filosoof ter wereld. Maar nu hij zegt dat het aanvaardbaar is om gehandicapte kinderen te doden en hen vergelijkt met apen, ontketent hij een wervelstorm van kritiek. Het Britse gerechtshof besliste deze week dat de dood de beste oplossing is voor de zwaar gehandicapte **baby Charlotte**.

Door Johann Hari

olgens The New Yorker is hij "de meest invloedrijke filosoof van dit moment". Zijn vijanden noemen hem een nazi, want volgens Singer mag je gehandicapte **baby's** doden. Singer zegt dat ernstig gehandicapte mensen gelijk zijn aan apen. Singer zegt dat het oké geweest zou zijn om zijn eigen moeder te doden. Diane Coleman, hoofd van de gehandicaptenorganisatie Not Dead Yet, noemt Singer "een publiek verdediger van genocide en de gevaarlijkste man op aarde". De ironie wil dat drie grootouders van Singer zelf stierven door de nazi's. "Bijna iedereen aanvaardt dat sommige mensen gedood mogen worden", zegt Singer, verwijzend naar abortus en euthanasie. "Het concept 'hersendood' en de overtuiging dat mensen aan beademingsmachines gedood mogen worden, toont dat aan. We zijn beginnen te denken in termen van levenskwaliteit in plaats van het onvoorwaardelijke behoud van elk leven. Daarom is het logisch om ons nu vragen te stellen bij ernstig gehandicapte kinderen, en of het altijd zo verkeerd is om hen te doden."

"Wat betreft ernstig gehandicapte kinderen wil ik alleen zeggen dat het geoorloofd is om een dodelijke injectie toe te dienen als een leven zo miserabel is dat het niet waard is geleefd te worden. Dat soort beslissingen moet door de ouders genomen worden - nooit door de overheid - in samenspraak met de dokters." Volgens hem gebeurt dat nu al. "Wat is anders een vruchtwaterpunctie en de selectieve abortus van foetussen met het Downsyndroom? Ik bedoel, waarom het doden beperken tot de baarmoeder? Er gebeurt niets magisch bij de geboorte."

Voor hem is het slechts een kleine stap, van abortus naar kindermoord. "Uiteraard moet het doden van kinderen streng gecontroleerd worden en zeldzaam blijven, maar het zou niet uitgesloten mogen worden, niet meer dan abortus." Weinig dokters doen moeite om **baby's** geboren met een

hersensham maar geen hersenen of **baby's** met spina bifida te redden, aldus Singer. Volgens zijn ethiek is het slechts een kleine stap om hen uit hun lijden te verlossen.

Met nazisme of eugenetica heeft dat niks te maken, vindt Singer. "Het doel van de nazi's was niet een goede dood te voorzien voor mensen die een miserabel leven leidden. Het was de bedoeling mensen uit te moorden omdat ze 'nutteloos' waren en 'de kwaliteit van het Volk verlaagden'."

De nazi's handelden vanuit ongelijkheid, Singer pleit voor gelijkheid van alle wezens die pijn kunnen voelen en bepaalde voorkeuren hebben. "Kijk: pijn en lijden zijn slecht en moeten daarom voorkomen of beperkt worden, ongeacht ras, geslacht of soort van het wezen dat lijdt."

DE PIJN VAN EEN AAP

"Een menselijk wezen van drie jaar heeft nu eenmaal ongeveer hetzelfde zelfbewustzijn, denkvermogen en pijnervaring als een volwassen aap", zegt Singer. "Dus moeten ze moreel gesproken op dezelfde manier behandeld worden." Hij gelooft dat het doden van ernstig gehandicapte of gestoorde dieren die vreselijke pijnen lijden, aanvaardbaar is. Waarom zou dat niet het geval zijn voor menselijke **baby's**?

Wanneer Singer ernstig gehandicapte **baby's** vergelijkt met dieren, lijkt hij de gehandicapten te beledigen. Maar voor Singer zijn dieren geen minderwaardige wezens. "We zijn allemaal dieren", vindt hij. Singer is dan ook het bekendst als auteur van *Animal Liberation*, de basistekst uit 1975 van de dierenrechtenbeweging. In zijn huidige teksten pleit hij voor de herverdeling van westerse rijkdom naar Afrikaanse landen. Hij staat niet bekend als een hardvochtig en wreed filosoof, maar als een van de meest humane en ruimdenkende. Waarom haat iedereen hem dan als hij zegt dat je zwaar gehandicapte **baby's** mag doden?

TIJD VOOR EEN NIEUWE ETHIEK

Singer heeft een eenvoudige verklaring: "We leven in een onwaarschijnlijke overgangperiode", zegt hij. "In het Westen worden we al 2000 jaar geregeerd door één enkele traditie. En die traditie, het volledige bouwwerk van de joods-christelijke ethiek, is terminaal ziek. Ik probeer een alternatief te formuleren. Een deel van wat ik zeg lijkt weerzinwekkend en slecht als je het bekijkt door de bril van de oude moraal. Dat gebeurt nu eenmaal wanneer de moraal verandert: mensen raken verward en kwaad en vervuld met afschuw." Het moraalstelsel van Singer wordt utilitarisme genoemd, en vindt zijn oorsprong bij de negentiende eeuwse filosoof John Stuart Mill. Het klinkt allemaal ingewikkeld, maar veel mensen in postreligieuze samenlevingen in Europa volgen zijn redenering. Het basisidee: om deugdzaam te leven, moet je doen wat de meeste levende wezens verkiezen. Moraliteit bestaat erin aan zoveel mogelijk mensen te geven wat ze willen en nodig hebben.

Dat is niet zomaar een droge academische theorie. Het slaat op de belangrijkste beslissingen in iemands leven. Stel dat je oud en ziek bent en wilt sterven. Volgens de oude joods-christelijke moraal heeft God je een onsterfelijke ziel gegeven. Hij zal die terughalen wanneer Hij de tijd rijp acht. Volgens het utilitarisme moet je voorkeur - als je daarmee niemand kwaad doet - beantwoord worden, als dat nodig is met een dodelijke injectie van een welwillende dokter.

Singer werd onlangs op de meest afschuwelijke manier geconfronteerd met zijn eigen leer. Zijn moeder Cora kreeg de ziekte van Alzheimer en aan het einde van haar leven kon ze niet meer praten, herkende ze haar eigen kinderen niet meer en was ze niet meer in staat tot de eenvoudigste menselijke activiteiten. Was hij er toen ook van overtuigd dat een dodelijke injectie de beste oplossing was? Voor het eerst in het gesprek zwijgt Singer even voor hij antwoord geeft. "Als het enkel van mij afhangt, en niet van mijn zus en andere nauwe verwanten, zou mijn moeder zes maanden eerder overleden zijn."

Dokters willen zwaar gehandicapt kind niet verder behandelen

De Britse nationale gezondheidszorg heeft tegen de wens van de ouders in een rechtbank verzocht om een ernstig zieke **baby** te laten sterven. **Charlotte** Wyatt, om wie het gaat, is een zwaar lichamelijk en geestelijk gehandicapt kind dat drie maanden te vroeg werd geboren. Elf maanden na haar geboorte heeft het kind de kliniek nog geen dag verlaten.

Londen

The Independent

Maxine Frith

De dokters zijn van mening dat ze zo zwaar gehandicapt is dat het 'nutteloos en wreed' zou zijn om haar te laten leven. In augustus verzocht de medische ziekenhuisstaf de ouders van het kind om de reddingspogingen tot vijf reanimaties te beperken. Maar Debbie en Darren Wyatt, beiden overtuigde christenen, eisten dat hun dochter tot elke prijs verzorgd bleef worden. De nationale gezondheidszorg - de eigenaar van St Mary's Hospital, het ziekenhuis in kwestie - wil daar niet van weten en stapte naar de rechter.

Mocht de eis van St Mary's ingewilligd worden, zou dit vonnis uiteraard zware consequenties hebben: dokters zouden het recht krijgen om verdere behandeling van zwaar zieke **baby's** te weigeren.

Binnenkort is **Charlotte** opnieuw aan behandeling toe en een beslissing van de rechter zou eindelijk klaarheid in het 'pijnlijke dossier' kunnen brengen.

Toen **Charlotte** vorig jaar, op 21 oktober, werd geboren was ze slechts 26 weken oud. Daardoor woog ze te licht en was ze zeer klein. Ten gevolge van talloze infecties werden haar hersenen zwaar en onherstelbaar beschadigd. Nu is het meisje blind en doof en heeft ze geen controle over haar bewegingen. Volgens de geneeskundige staf kent ze alleen pijn. Nog nooit heeft **Charlotte**, ook niet even, geglimlacht, en nu al staat vast dat ze voor de rest van haar leven via een infuus zal worden gevoed. Volgens een van de artsen lijdt de **baby** aan een zeer ernstige longziekte waardoor ze voortdurend in ademnood verkeert. Elke dag opnieuw moet ze kunstmatig zuurstof toegediend krijgen.

Ondertussen heeft de affaire-'**Charlotte** Wyatt' voor zoveel controverse gezorgd dat de betrokken artsen liefst anoniem blijven. De schrik voor represailles van 'pro life'-extremisten is immers te groot.

Volgens de dokters gaat **Charlotte** na elke reanimatiepoging achteruit omdat haar longen, hart, brein en nieren telkens meer beschadigd raken.

Donderdag verklaarde David Lock namens de nationale gezondheidszorg dat "dit geen zaak van winnen of verliezen was. Wel gaat het om de pijnlijke vraag hoe men een zeer ziek kind met uiterst beperkte levenskansen moet behandelen."

Volgens hem "streven beide partijen naar de beste oplossing voor **Charlotte**, maar bestaat er onenigheid over wat nu precies die 'beste oplossing' is. Gisteren verklaarde de om advies gevraagde kinderarts Dr. E. nog "dat hij van oordeel was dat **Charlotte** verder behandeld moest worden". Mocht Charlottes gezondheidstoestand echter slechter worden, dan wil hij zijn mening herzien. "Want de behandeling mag niet te wreed worden voor het arme kind."

Debbie en Darren Wyatt, uit Portsmouth, zijn echter onvermurwbaar. Rotsvast is hun overtuiging dat Charlottes gezondheidstoestand verbeterd. "We willen haar in leven houden, want ze wordt alsmat sterker", meent vader Darren, "ze gaan ons niet van mening doen veranderen, we kunnen dan ook amper geloven wat het ziekenhuis van plan is."

Kind is 'zo zwaar gehandicapt dat het nutteloos en wreed zou zijn het te laten leven'

(geen titel) door **Katrijn Serneels**

publicatiedatum : **09-10-2004**

Ego

Baby **Charlotte** hoeft niet meer te lijden

Over twaalf dagen viert **Charlotte** Wyatt haar eerste verjaardag. Ze zal die dag doorbrengen onder een zuurstofbox in het ziekenhuis in Portsmouth, waar ze alle dagen van haar prille leven heeft doorgebracht. Ze werd 26 weken te vroeg geboren, is blind en doof. Elke zes uur krijgt ze verdovende middelen om de pijn die ze voortdurend heeft, te verzachten. Ze is elf maanden oud, maar is amper zo groot als een **baby** van drie maanden. Haar hersenen zijn zo klein dat de ontwikkeling ervan moeilijk kan worden gemeten. De enige bewegingen die ze maakt, zijn spastisch. Ze is al drie keer gestorven en telkens gereanimeerd. Haar ouders zijn allebei erg christelijk en vinden dat haar leven tegen elke prijs gered moet worden. De dokters vinden dat niet: haar levenskwaliteit is te laag, en de kans dat ze twee jaar oud wordt, bedraagt amper 1 procent.

Omdat ouders en dokters het niet eens werden, besliste rechter Justice Hedley van het hooggerechtshof dat als **Charlotte** sterft, ze niet meer gereanimeerd mag worden: "Als samenleving denken we liever niet aan de dood, maar diep in elk van ons leeft het verlangen naar een 'goede' dood, voor onszelf, en voor degenen van wie we houden. Wat dat precies betekent, is moeilijk uit te leggen, maar iedereen weet wat het voor deze **baby** betekent: niet te sterven tijdens een pijnlijke en zinloze behandeling, bewusteloos door de verdoving, maar vredig heengaan in de armen van wie het meest van haar houdt."

(geen titel) door **Belga**

publicatiedatum : **08-10-2004**

Binnenland

/ Te vroeggeboren **baby** mag sterven

Het Hooggerechtshof in Londen heeft gisteren bepaald dat artsen het recht hebben een te vroeg geboren babymeisje niet meer te reanimeren als het kindje stopt met ademen, zo heeft de BBC gemeld. De kleine **Charlotte** werd geboren toen haar moeder Debbie Wyatt 26 weken zwanger was. De **baby** woog 450 gram en was 13 centimeter groot. Het kindje krijgt eten via een buisje, en heeft problemen aan hart en longen. **Charlotte** werd al drie keer gereanimeerd.